

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 178 (XXII) — Nr. 224

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Vineri, 9 aprilie 2010

SUMAR

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE

Decizia nr. 41 din 14 ianuarie 2010 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 75 alin. (4) și (5) din Legea nr. 304/2004 privind organizarea judiciară și ale dispozițiilor art. 11 din anexa nr. VI la Legea nr. 330/2009 privind salarizarea unitară a personalului plătit din fonduri publice.....

2-3

Decizia nr. 190 din 2 martie 2010 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 71/2009 privind plata unor sume prevăzute în titluri executorii având ca obiect acordarea de drepturi salariale personalului din sectorul bugetar.....

3-6

Decizia nr. 200 din 4 martie 2010 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 31 și art. 34 din Codul de procedură civilă și ale art. 6 din Legea nr. 26/1990 privind registrul comerțului .....

6-8

Decizia nr. 216 din 4 martie 2010 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 134/2005 pentru modificarea și completarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 43/2002 privind Direcția Națională Anticorupție, precum și a dispozițiilor art. 1 alin. (1) și (3¹) și ale art. 4 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 43/2002 privind Direcția Națională Anticorupție ....

9-10

Decizia nr. 259 din 16 martie 2010 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 263 alin. (2) pct. 7 din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal și art. 7 alin. (1) și (7) din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004 .....

10-12

Decizia nr. 336 din 25 martie 2010 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 373³ alin. 1 și 11 din Codul de procedură civilă .....

12-13

Decizia nr. 349 din 25 martie 2010 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 61¹ din Codul de procedură penală .....

14-15

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 41

din 14 ianuarie 2010

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 75 alin. (4) și (5) din Legea nr. 304/2004 privind organizarea judiciară și ale dispozițiilor art. 11 din anexa nr. VI la Legea nr. 330/2009 privind salarizarea unitară a personalului plătit din fonduri publice

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Augustin Zegrean	— judecător
Carmen-Cătălina Gliga	— procuror
Fabian Niculae	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 75 alin. (4) și (5) din Legea nr. 304/2004 privind organizarea judiciară și ale art. 11 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 27/2006 privind salarizarea și alte drepturi ale judecătorilor, procurorilor și altor categorii de personal din sistemul justiției, excepție ridicată din oficiu de Curtea de Apel București — Secția a VII-a civilă și pentru cauze privind conflicte de muncă și asigurări sociale în Dosarul nr. 3.005/116/2007.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Cauza este în stare de judecată.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 26 iunie 2009, pronunțată în Dosarul nr. 3.005/116/2007, **Curtea de Apel București — Secția a VII-a civilă și pentru cauze privind conflicte de muncă și asigurări sociale a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 75 alin. (4) și (5) din Legea nr. 304/2004 privind organizarea judiciară și ale art. 11 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 27/2006 privind salarizarea și alte drepturi ale judecătorilor, procurorilor și altor categorii de personal din sistemul justiției.**

Excepția a fost ridicată de instanța de judecată, din oficiu, într-un dosar având ca obiect un litigiu de muncă.

În motivarea excepției de neconstituționalitate instanța care a ridicat excepția de neconstituționalitate apreciază că prin dispozițiile criticate sunt încălcate prevederile art. 16 alin. (1) și (2) referitoare la egalitatea cetățenilor în fața legii și ale art. 41 care garantează aplicarea principiului nediscriminării și în raport cu dreptul la salariu, drept care face parte din conținutul complex al dreptului constituțional la muncă și care nu poate face obiectul unor limitări discriminatorii. Criteriul unei anumite vechimi în magistratură reprezintă o condiție pentru promovarea sau numirea într-o funcție judiciară la un parchet sau la o instanță de un anumit nivel.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului

Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Guvernul apreciază că dispozițiile legale atacate sunt constituționale.

Avocatul Poporului consideră că textele legale criticate sunt constituționale.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile de lege criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 75 alin. (4) și (5) din Legea nr. 304/2004 privind organizarea judiciară, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 827 din 13 septembrie 2005, și ale art. 11 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 27/2006 privind salarizarea și alte drepturi ale judecătorilor, procurorilor și altor categorii de personal din sistemul justiției, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 314 din 7 aprilie 2006, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 45/2007, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 169 din 9 martie 2007, dispoziții care au următorul conținut:

— Art. 75 alin. (4) și (5) din Legea nr. 304/2004:

„(4) Pentru a fi numiți în cadrul Direcției de Investigare a Infrafracțiunilor de Criminalitate Organizată și Terorism procurorii trebuie să aibă o bună pregătire profesională, o conduită morală ireproșabilă, o vechime de cel puțin 6 ani în funcția de procuror sau judecător și să fi fost declarați admiși în urma interviului organizat de comisia constituită în acest scop.

(5) La interviu poate participa orice procuror care îndeplinește condițiile prevăzute la alin. (4).”;

— Art. 11 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 27/2006:

„Art. 11. — (1) Procurorii din cadrul Direcției Naționale Anticorupție și cei din cadrul Direcției de investigare a Infrafracțiunilor de Criminalitate Organizată și Terorism sunt salariați potrivit nr. crt. 6—13 de la lit. A din anexă, în raport cu funcțiile pe care le dețin sau cu care sunt asimilați potrivit legii.”

În ceea ce privește dispozițiile art. 11 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 27/2006, Curtea constată că acestea au fost abrogate prin Legea nr. 330 din 5 noiembrie 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 762 din 9 noiembrie 2009. Curtea mai constată că legiuitorul a preluat, în mare parte, prin art. 11 din anexa nr. VI la Legea nr. 330/2009 privind salarizarea unitară a personalului plătit din fonduri publice, soluția legislativă din art. 11 alin. (1) din

Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 27/2006. Noile dispoziții legale au următorul conținut: „Art. 11. — Pe durata exercitării funcției, procurorii din cadrul Direcției Naționale Anticorupție și cei din cadrul Direcției de Investigare a Infracțiunilor de Criminalitate Organizată și Terorism beneficiază de o indemnizație de încadrare brută lunară stabilită pe baza coeficienților de ierarhizare prevăzuți la nr. crt. 3, 4 și 6—10 din anexa nr. VI/1, în raport cu funcțiile pe care le dețin sau cu care sunt asimilați potrivit legii.” În conformitate cu jurisprudența sa constantă în astfel de situații, Curtea va proceda la analiza noilor dispoziții legale.

În opinia autorului excepției de neconstituționalitate, prevederile legale criticate contravin dispozițiilor constituționale cuprinse în art. 16 alin. (1) și (2) care garantează egalitatea în drepturi a cetățenilor și art. 41.

Examinând excepția, Curtea constată că asupra dispozițiilor art. 75 alin. (4) și (5) din Legea nr. 304/2004 privind organizarea judiciară s-a mai pronunțat, prin raportare la art. 16 alin. (1) și (2) din Constituție, prin Decizia nr. 789 din 19 mai 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 513 din 27 iulie 2009, constatând că sunt constituționale.

Pentru motivele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 75 alin. (4) și (5) din Legea nr. 304/2004 privind organizarea judiciară și a dispozițiilor art. 11 din anexa nr. VI la Legea nr. 330/2009 privind salarizarea unitară a personalului plătit din fonduri publice, excepție ridicată din oficiu de Curtea de Apel București — Secția a VII-a civilă și pentru cauze privind conflicte de muncă și asigurări sociale în Dosarul nr. 3.005/116/2007.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 14 ianuarie 2010.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Fabian Niculae

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 190

din 2 martie 2010

referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 71/2009 privind plata unor sume prevăzute în titluri executorii având ca obiect acordarea de drepturi salariale personalului din sectorul bugetar

Acsinte Gaspar	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Augustin Zegrean	— judecător
Carmen-Cătălina Gliga	— procuror
Benke Károly	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 71/2009

Întrucât nu au intervenit elemente noi, de natură a determina reconsiderarea jurisprudenței în materie a Curții Constituționale, argumentarea și soluția reținute în decizia de mai sus își mențin valabilitatea și în prezenta cauză.

În ceea ce privește dispozițiile art. 11 din anexa nr. VI la Legea nr. 330/2009 privind salarizarea unitară a personalului plătit din fonduri publice, Curtea constată că prin Decizia nr. 1.220 din 12 noiembrie 2008, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 792 din 26 noiembrie 2008, pronunțându-se asupra unei critici de neconstituționalitate similare cu cea de față, a statuat că prin conferirea unei poziții superioare în ierarhia parchetelor s-a determinat și posibilitatea membrilor acestei structuri de a dobândi gradul profesional corespunzător nivelului parchetului în care funcționează. Astfel, Curtea nu a putut reține încălcarea art. 16 din Constituție, întrucât legiuitorul este liber să deroge de la regulile generale de promovare în funcții, atât timp cât soluția legislativă impusă este justificată în mod obiectiv și rațional, iar în cazul de față o asemenea situație este justificabilă prin avansarea în ierarhia parchetelor a Direcției Naționale Anticorupție. Pentru identitate de rațiuni, soluția și considerentele acestei decizii sunt valabile și în prezenta cauză.

privind plata unor sume prevăzute în titluri executorii având ca obiect acordarea de drepturi salariale personalului din sectorul bugetar, excepție ridicată de Cristina Manolache în Dosarul nr. 6.267/318/2009 al Judecătoriei Târgu Jiu și de Cosmin-Valentin Pătrășcoiu în Dosarul nr. 6.264/318/2009 al aceleiași instanțe de judecată.

Dezbaterele au avut loc în ședința publică din 25 februarie 2010, în prezența reprezentantului Ministerului Public, lipsind părțile, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită, și au fost consemnate în încheierea din acea dată, când, având nevoie de timp pentru a delibera, Curtea, în conformitate cu dispozițiile art. 14 și ale art. 58 alin. (3) din Legea nr. 47/1992

privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, a amânat pronunțarea pentru data de 2 martie 2010.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarelor, reține următoarele:

Prin încheierile din 7 iulie 2009, pronunțate în dosarele nr. 6.267/318/2009 și nr. 6.264/318/2009, **Judecătoria Târgu Jiu a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 71/2009 privind plata unor sume prevăzute în titluri executorii având ca obiect acordarea de drepturi salariale personalului din sectorul bugetar.**

Excepțiile au fost ridicate de Cristina Manolache și de Cosmin-Valentin Pătrășcoiu în cauze având ca obiect soluționarea unor contestații la executare.

În motivarea excepției de neconstituționalitate, având un conținut identic, se arată că suspendarea executării hotărârilor judecătorești având ca obiect acordarea unor drepturi de natură salarială stabilite în favoarea personalului din sectorul bugetar și eşalonarea plății acestora până în anul 2012 încalcă prevederile constituționale și convenționale referitoare la neretroactivitatea legii civile și generează în același timp abuzul de drept al puterii executive, discriminare, dar și restrângerea drepturilor de acces liber la justiție și la un proces echitabil, a dreptului la muncă și la măsuri de protecție socială a muncii, a dreptului la un nivel de trai decent. Se menționează că nu este echitabil ca titlurile executorii ale unor persoane fizice împotriva instituțiilor statului să fie suspendate „după bunul plac al Guvernului” (deși această categorie de acte beneficia deja, în temeiul Ordonanței Guvernului nr. 22/2002, de un termen de 6 luni pentru punerea în executare), iar titlurile executorii emise de instituțiile statului împotriva contribuabililor, plătitori de taxe și impozite, să nu fie niciodată suspendate, ci, dimpotrivă, executate de urgență.

Judecătoria Târgu Jiu apreciază că dispozițiile Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 71/2009 sunt neconstituționale, în măsura în care prin acest act normativ se suspendă executarea unor hotărâri judecătorești având ca obiect creanțe împotriva Guvernului și se eşalonează plata drepturilor stabilite în instanță și devenite executorii până la data de 31 decembrie 2009. Niciun debitor nu are facultatea de a eşalona, de la sine putere, sumele datorate creditorilor săi, cu atât mai mult cu cât în privința creanțelor bugetare exista deja un termen de grație acordat de 6 luni. Emiterea ordonanței de urgență este apreciată ca fiind un abuz de putere din partea puterii executive și ca o discriminare între diferitele categorii socioprofesionale ce au de recuperat astfel de creanțe. Actul normativ examinat este contrar și principiului neretroactivității legii civile, dreptului de acces la justiție și dreptului de proprietate, creanțele având caracterul unui bun în sensul art. 1 din Protocolul nr. 1 la Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale. De altfel, această practică a Guvernului, de amânare a plăților debitelor restante, a atras în multe rânduri condamnarea României în fața Curții Europene a Drepturilor Omului (Cauza *Beian împotriva României*, 2007).

Potrivit dispozițiilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierile de sesizare au fost comunicate președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și formula punctele de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate ridicată.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierile de sesizare, rapoartele întocmite de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale

criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 71/2009 privind plata unor sume prevăzute în titluri executorii având ca obiect acordarea de drepturi salariale personalului din sectorul bugetar, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 416 din 18 iunie 2009, având următorul cuprins:

„Art. 1. — (1) Plata sumelor prevăzute prin hotărâri judecătorești având ca obiect acordarea unor drepturi de natură salarială stabilite în favoarea personalului din sectorul bugetar, devenite executorii până la data de 31 decembrie 2009, se va realiza după o procedură de executare care începe astfel:

a) în anul 2010 se plătește 34% din valoarea titlului executoriu;

b) în anul 2011 se plătește 33% din valoarea titlului executoriu;

c) în anul 2012 se plătește 33% din valoarea titlului executoriu.

(2) În cursul termenului prevăzut la alin. (1) orice cerere de executare silită se suspendă de drept.

(3) Sumele prevăzute la alin. (1), plătite în temeiul prezentei ordonanțe de urgență, se actualizează cu indicele prețurilor de consum comunicat de Institutul Național de Statistică.

(4) În înțelesul prezentei ordonanțe de urgență, prin sectorul bugetar se înțelege autoritățile și instituțiile publice a căror finanțare se asigură astfel:

a) integral din bugetul de stat, bugetele locale, bugetul asigurărilor sociale de stat, bugetele fondurilor speciale, după caz;

b) din venituri proprii și subvenții acordate de la bugetul de stat, bugetele locale, bugetul asigurărilor sociale de stat, bugetele fondurilor speciale, după caz;

c) integral din venituri proprii.

Art. 2. — Prin ordin al ordonatorilor principali de credite va fi stabilită procedura de efectuare a plății titlurilor executorii, cu respectarea termenelor prevăzute la art. 1.

Art. 3. — Plățile restante la sumele aferente titlurilor executorii aflate sub incidența prevederilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 75/2008 privind stabilirea de măsuri pentru soluționarea unor aspecte financiare în sistemul justiției, aprobată cu modificări prin Legea nr. 76/2009, și a prevederilor Ordinului ministrului Justiției, al ministrului economiei și finanțelor, al președintelui Consiliului Superior al Magistraturii, al președintelui Înaltei Curți de Casație și Justiție și al procurorului general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție nr. 1.859/C/2.484/26.650/131/3.774/C/2008 privind modalitatea de eşalonare a plății sumelor prevăzute în titlurile executorii emise până la intrarea în vigoare a Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 75/2008 privind stabilirea de măsuri pentru soluționarea unor aspecte financiare în sistemul justiției se execută cu respectarea prevederilor art. 1 și 2”.

Autorii excepției susțin că dispozițiile legale criticate încalcă prevederile constituționale ale art. 15 alin. (2) privind principiul neretroactivității legii civile, ale art. 20 — *Tratatele internaționale privind drepturile omului*, ale art. 21 alin. (1)—(3) privind accesul liber la justiție și la un proces echitabil, ale art. 41 alin. (2) privind munca și protecția socială a muncii, ale art. 47 alin. (1) privind nivelul de trai și ale art. 148 alin. (2) cu privire la aplicarea cu prioritate a prevederilor tratatelor constitutive ale Uniunii Europene, precum și a celorlalte reglementări comunitare cu caracter obligatoriu. Totodată, în susținerea excepției sunt invocate și o serie de prevederi ale Convenției pentru apărarea

drepturilor omului și a libertăților fundamentale, precum: art. 6 paragraful 1 privind dreptul la un proces echitabil, art. 14 privind interzicerea discriminării, art. 17 privind interzicerea abuzului de drept și ale art. 18 privind limitarea folosirii restrângerii drepturilor.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea Constituțională constată următoarele:

Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 71/2009 reglementează **eșalonarea plății unor sume prevăzute în titluri executorii având ca obiect acordarea de drepturi salariale personalului din sectorul bugetar**. Instituirea acestei măsuri a fost determinată de existența unui număr substanțial de cauze având ca obiect acordarea de drepturi salariale, care a condus la o imposibilitate a autorității statale de a executa hotărârile judecătorești pronunțate deja în această materie, în special în actualul context de acută criză economică.

Ordonanța stabilește o perioadă de 3 ani, ca termen maxim în care va fi realizată executarea totală a titlurilor, și precizează nivelul și termenele de efectuare a plăților intermediare. Așadar, adoptarea actului normativ supus controlului de constituționalitate a fost determinată de circumstanțele excepționale care au impus instituirea unor măsuri prin care să fie limitată temporar exercitarea drepturilor decurgând din hotărârile judecătorești irevocabile pronunțate în materia respectivă, fără ca prin aceasta să se aducă atingere substanței înseși a acestor drepturi.

Pentru a evita devalorizarea sumelor ce fac obiectul titlurilor executorii, ordonanța de urgență prevede că acestea se actualizează cu indicele prețurilor de consum, ceea ce garantează o executare în totalitate a creanței. Acest mecanism asigură executarea integrală a titlului, acordând totodată statului posibilitatea să identifice resursele financiare necesare achitării acestor sume.

În concluzie, Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 71/2009 are în vedere rezolvarea unei situații extraordinare, prin reglementarea unor măsuri cu caracter temporar și derogatorii de la dreptul comun în materia executării hotărârilor judecătorești. Măsurile instituite urmăresc un scop legitim — asigurarea stabilității economice a țării — și păstrează un raport rezonabil de proporționalitate între mijloacele folosite și obiectivul avut în vedere — executarea eșalonată a hotărârilor judecătorești în cauză. Totodată, măsurile reglementate au un caracter pozitiv, în sensul că Guvernul recunoaște obligația de plată a autorității statale și se obligă la plata eșalonată a titlurilor executorii, modalitate de executare impusă de situația de excepție pe care o reprezintă, pe de o parte, proporția deosebit de semnificativă a creanțelor astfel acumulate împotriva statului, și, pe de altă parte, stabilitatea economică a statului român în actualul context de acută criză economică națională și internațională.

Așa fiind, criticile de neconstituționalitate referitoare la generarea, prin actul normativ atacat, a abuzului de drept și încălcarea dreptului la un proces echitabil și la soluționarea cauzei într-un termen rezonabil trebuie analizate în acest context.

Potrivit cerințelor impuse de art. 21 din Constituție și de art. 6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, autoritatea publică este ținută a constitui un arsenal de mijloace care să permită executarea hotărârilor judecătorești, executare văzută ca parte integrantă a procesului civil, fără a cărei finalizare dreptul de acces la justiție nu poate fi calificat ca real și efectiv.

Tocmai de aceea autoritățile **dispun de un termen rezonabil** pentru a identifica mijloacele adecvate de punere în executare a hotărârilor judecătorești, acest termen neputând însă să depășească **ceea ce este strict necesar pentru a găsi soluțiile cele mai potrivite în situațiile excepționale date**. În

acest sens sunt relevante Hotărârea din 17 iunie 2003 a Curții Europene a Drepturilor Omului, pronunțată în Cauza *Ruianu împotriva României*, paragraful 66, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1.139 din 2 decembrie 2004; Hotărârea din 19 martie 1997, pronunțată în Cauza *Hornsby împotriva Greciei*, paragraful 45; Hotărârea din 28 iulie 1999, pronunțată în Cauza *Immobiliare Saffi împotriva Italiei*, paragraful 66; Hotărârea din 7 mai 2002, pronunțată în Cauza *Burdov împotriva Rusiei*, paragraful 34, și Hotărârea din 31 martie 2005, pronunțată în Cauza *Matheus împotriva Franței*, paragraful 34.

Este adevărat că autoritățile statale nu se pot prevala de lipsa fondurilor necesare executării unei hotărâri judecătorești îndreptate împotriva sa, dar, **în situații de excepție**, cum ar fi **îndatorare excesivă, încetare de plăți, dificultăți financiare deosebite**, Curtea Europeană a Drepturilor Omului, în jurisprudența sa constantă, a apreciat că **stabilirea unui termen rezonabil pentru executare este o măsură ce intră în marja de apreciere a statului**, respectând atât dreptul de acces la justiție, cât și dreptul la un proces echitabil (sub aspectul duratei procedurii). În acest context, perioade de prelungire a fazei de executare de 8 luni, 10 luni, dar și de 2 ani și 7 luni **au fost apreciate ca justificate în condițiile de excepție date** (Curtea Europeană a Drepturilor Omului: Hotărârea *Burdov împotriva Rusiei*, precitată, paragraful 30; Hotărârea *Société de gestion du Port de Campoloro împotriva Franței*, din 26 septembrie 2006, paragraful 62; Cererea nr. 36.575/02, *Vladimir Sergeyevich Kornilov împotriva Ucrainei*, Decizia de admisibilitate din 7 octombrie 2003; Cererea nr. 6.493/03, *Aleksey Fedorovich Mamon împotriva Ucrainei*, Decizia de admisibilitate din 9 mai 2005; Cererea nr. 60.858/00, *Vasyl Petrovich Krapyvnytskyi împotriva Ucrainei*, Decizia de admisibilitate din 17 septembrie 2002).

Mecanismul eșalonării plății, ca modalitate de executare a unei hotărâri judecătorești, poate fi considerat în concordanță cu principiile consacrate de jurisprudența Curții Constituționale și Curții Europene a Drepturilor Omului, dacă sunt respectate anumite condiții: tranșe de efectuare a plăților intermediare precis determinate, termen rezonabil de executare integrală, acoperirea eventualei devalorizări a sumei datorate. Executarea eșalonată a unor titluri executorii ce au ca obiect drepturi bănești nu este interzisă în niciun mod de Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale; executarea *uno actu* constituie doar o altă modalitate de executare, fără ca acest lucru să însemne că este singura și unica posibilă modalitate de executare pe care Guvernul o poate aplica.

Așadar, reglementările propuse urmăresc principiile stabilite în jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului și a Curții Constituționale. Evaluările bugetare ale Guvernului au indicat că **perioada de plată propusă este rezonabilă, în contextul deficitului bugetar grav actual, a condițiilor economice generale extrem de dificile**.

Proportionalitatea măsurii de eșalonare este un concept cu conotații variabile, jurisprudența Curții Constituționale și a Curții Europene a Drepturilor Omului fiind evolutivă. Tendința acesteia este de limitare a marjei de apreciere a statului, **fără însă ca prin aceasta să îi nege dreptul de a-și acorda un termen rezonabil în care să identifice mecanismele de plată și sursele de finanțare necesare**.

În ceea ce privește susținerile de neconstituționalitate referitoare la instituirea unei discriminări pozitive în favoarea statului în calitate de debitor, dar și a unei discriminări în rândul aceleiași categorii a creditorilor, Curtea nu poate reține existența niciunei discriminări între debitori, în sensul că statul ca debitor și-ar aroga mai multe drepturi decât debitorii persoane de drept privat în ceea ce privește executarea hotărârilor judecătorești, și nici a unei discriminări între creditori.

Curtea Europeană a Drepturilor Omului a statuat că o deosebire de tratament juridic este discriminatorie atunci când nu este justificată în mod obiectiv și rezonabil, aceasta însemnând că nu urmărește un scop legitim sau nu păstrează un raport rezonabil de proporționalitate între mijloacele folosite și obiectivul avut în vedere (în acest sens, a se vedea hotărârile pronunțate în cauzele „Aspecte privind regimul lingvistic în școlile belgiene” împotriva Belgiei, 1968, *Marckx împotriva Belgiei*, 1979, *Rasmussen împotriva Danemarcei*, 1984, *Abdulaziz, Cabales și Balkandali împotriva Regatului Unit*, 1985, *Gaygusuz împotriva Austriei*, 1996, *Larkos împotriva Cipru*, 1999, *Bocancea și alții împotriva Moldovei*, 2004). Totodată, în conformitate cu jurisprudența aceleiași instanțe de contencios al drepturilor omului, statele beneficiază de o anumită marjă de apreciere în a decide dacă și în ce măsură diferențele între diversele situații similare justifică un tratament juridic diferit, iar scopul acestei marje variază în funcție de anumite circumstanțe, de domeniu și de context (în acest sens, a se vedea hotărârile pronunțate în cauzele „Aspecte privind regimul lingvistic în școlile belgiene” împotriva Belgiei, 1968, *Gaygusuz împotriva Austriei*, 1986, *Bocancea și alții împotriva Moldovei*, 2004).

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu majoritate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 71/2009 privind plata unor sume prevăzute în titluri executorii având ca obiect acordarea de drepturi salariale personalului din sectorul bugetar, excepție ridicată de Cristina Manolache și, respectiv, de Cosmin-Valentin Pătrășcoiu în dosarele nr. 6.267/318/2009 și nr. 6.264/318/2009 ale Judecătoriai Târgu Jiu.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 2 martie 2010.

PREȘEDINTE,
ACSINTE GASPAR

Magistrat-asistent,
Benke Károly

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 200

din 4 martie 2010

referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 31 și art. 34 din Codul de procedură civilă și ale art. 6 din Legea nr. 26/1990 privind registrul comerțului

Ioan Vida	— președinte
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Augustin Zegrean	— judecător
Antonia Constantin	— procuror
Valentina Bărbățeanu	— magistrat-asistent

excepție ridicată de Marian Dobrescu, Sevastian Dobre și Ioan Dobre în Dosarul nr. 27.706/2009 al Oficiului Registrului Comerțului de pe lângă Tribunalul Argeș și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 5.333D/2009.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Curtea dispune a se face apelul și în următoarele dosare: Dosarul nr. 5.334D/2009, având ca obiect aceeași excepție de neconstituționalitate, ridicată de aceiași autori în Dosarul nr. 27.705/2009 al aceluiași oficiu al registrului comerțului; Dosarul nr. 5.745D/2009, având ca obiect excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 31 și art. 34 din Codul de procedură civilă, ridicată de Societatea Comercială

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 31 și art. 34 din Codul de procedură civilă și ale art. 6 din Legea nr. 26/1990 privind registrul comerțului,

„Primus” — S.R.L. din Pitești în Dosarul nr. 1.286/1.259/2008 al Judecătorei Pitești — Secția civilă; Dosarul nr. 6.883D/2009, având ca obiect excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 31 și art. 34 din Codul de procedură civilă, ridicată de Societatea Comercială „Astra” — S.A. din Pitești și Nicolae Tănase Marinescu în Dosarul nr. 46.167/2009 al Oficiului Registrului Comerțului de pe lângă Tribunalul Argeș.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Curtea, din oficiu, pune în discuție conexarea dosarelor.

Reprezentantul Ministerului Public este de acord cu conexarea.

Curtea, în temeiul art. 14 și al art. 53 alin. (5) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, raportate la art. 164 din Codul de procedură civilă, dispune conexarea dosarelor nr. 5.334D/2009, nr. 5.745D/2009 și nr. 6.883D/2009 la Dosarul nr. 5.333D/2009, care a fost primul înregistrat.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public. Acesta pune concluzii de respingere ca neîntemeiată a excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 31 și art. 34 din Codul de procedură civilă, având în vedere jurisprudența în materie a Curții Constituționale, și de respingere ca inadmisibilă a excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 6 din Legea nr. 26/1990, întrucât nu au legătură cu cauzele în cadrul cărora au fost ridicate excepțiile.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarelor, constată următoarele:

Prin încheierile pronunțate în dosarele nr. 27.706/2009, nr. 27.705/2009, nr. 46.167/2009 și, respectiv, nr. 1.286/1259/2008, **Oficiul Registrului Comerțului de pe lângă Tribunalul Argeș — judecătorul-delegat și Judecătoria Pitești — Secția civilă au sesizat Curtea Constituțională cu soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 31 și art. 34 din Codul de procedură civilă și ale art. 6 din Legea nr. 26/1990 privind registrul comerțului, respectiv doar a prevederilor art. 31 și art. 34 din Codul de procedură civilă.** Excepția a fost ridicată de Marian Dobrescu, Sevastian Dobre, Ioan Dobre, Societatea Comercială „Primus” — S.R.L. din Pitești, Societatea Comercială „Astra” — S.A. din Pitești și Nicolae Tănase Marinescu în cauze având ca obiect soluționarea unor cereri de recuzare.

În motivarea excepțiilor de neconstituționalitate, având un conținut similar, se susține că dispozițiile criticate din Codul de procedură civilă creează un dezechilibru între justițiabil și judecător, întrucât justițiabilul nu poate participa la judecarea cererii de recuzare, astfel că nu își poate susține adecvat cererea de recuzare, în vreme ce judecătorul recuzat are dreptul de a se apăra în fața completului ce soluționează această cerere.

Judecătorul-delegat la Oficiul Registrului Comerțului de pe lângă Tribunalul Argeș apreciază că prevederile art. 31 și art. 34 din Codul de procedură civilă sunt constituționale. Cât privește dispozițiile art. 6 din Legea nr. 26/1990 privind registrul comerțului, apreciază că acestea nu au legătură cu soluționarea cauzelor aflate pe rolul său.

Judecătoria Pitești — Secția civilă consideră că excepția de neconstituționalitate având ca obiect dispozițiile art. 31 și art. 34 din Codul de procedură civilă este neîntemeiată.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierile de sesizare au fost comunicate președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului

Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Autoritățile menționate nu au comunicat punctele lor de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând actele de sesizare, rapoartele întocmite de judecătorul-raportor și concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Referitor la legalitatea sesizării, Curtea Constituțională a statuat, prin Decizia nr. 1.054 din 9 octombrie 2008, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 767 din 14 noiembrie 2008, că judecătorul-delegat la oficiului registrului comerțului de pe lângă tribunal poate fi considerat „instanță de judecată” în sensul prevederilor art. 29 alin. (1) din Legea nr. 47/1992 și, ca atare, poate sesiza Curtea Constituțională, prin încheiere, cu o excepție de neconstituționalitate ridicată în fața sa.

Așadar, Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie, potrivit încheierii de sesizare, dispozițiile art. 31 și art. 34 din Codul de procedură civilă și ale art. 6 din Legea nr. 26/1990 privind registrul comerțului, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 49 din 4 februarie 1998, cu modificările și completările ulterioare. Textele de lege criticate au următoarea redactare:

— Art. 31 din Codul de procedură civilă: *„Instanța decide asupra recuzării, în camera de consiliu, fără prezența părților și ascultând pe judecătorul recuzat.*

Nu se admite interogatoriul sau jurământul ca mijloc de dovadă a motivelor de recuzare.

În cursul judecării cererii de recuzare nu se va face niciun act de procedură.”;

— Art. 34 din Codul de procedură civilă: *„Încheierea prin care s-a încuviințat sau respins abținerea, ca și aceea prin care s-a încuviințat recuzarea, nu este supusă la nicio cale de atac.*

Încheierea prin care s-a respins recuzarea se poate ataca numai odată cu fondul.

Când instanța superioară de fond constată că recuzarea a fost pe nedrept respinsă, reface toate actele și dovezile administrate la prima instanță.”;

— Art. 6 din Legea nr. 26/1990: *„Art. 6. — (1) Înregistrările în registrul comerțului se fac pe baza unei încheieri a judecătorului delegat sau, după caz, a unei hotărâri judecătorești irevocabile, în afară de cazurile în care legea prevede altfel.*

(11) Judecătorul-delegat întâi sesizat spre a dispune înregistrarea în registrul comerțului a mențiunilor privind fuziunea, divizarea sau schimbarea sediului social al unei persoane juridice în alt județ se va pronunța, prin aceeași încheiere, și asupra înmatriculării persoanelor juridice astfel înființate, radiatorii celor care își încetează existența ori înregistrării în registrul comerțului a modificării actelor constitutive ale persoanelor juridice care dobândesc o parte din patrimoniul persoanei juridice divizate, după caz, precum și asupra înmatriculării și radiatorii persoanelor juridice care își schimbă sediul social în alt județ.

(2) Încheierile judecătorului delegat privitoare la înmatriculare sau la orice alte înregistrări în registrul comerțului sunt executorii de drept și sunt supuse numai recursului.

(3) Termenul de recurs este de 15 zile și curge de la data pronunțării încheierii pentru părți și de la data publicării încheierii sau a actului modificator al actului constitutiv în Monitorul Oficial al României, Partea a IV-a, pentru orice alte persoane interesate.

(4) *Recursul se depune și se menționează în registrul comerțului unde s-a făcut înregistrarea. În termen de 3 zile de la data depunerii, oficiul registrului comerțului înaintează recursul curții de apel în a cărei rază teritorială se află domiciliul sau sediul comerciantului, iar în cazul sucursalelor înființate în alt județ, la curtea de apel în a cărei rază teritorială se află sediul sucursalei.*

(5) *Motivele recursului se pot depune la instanță, cu cel puțin două zile înaintea termenului de judecată.*

(8) *În cazul admiterii recursului, decizia instanței de recurs va fi menționată în registrul comerțului.”*

În opinia autorilor excepției de neconstituționalitate, textele de lege criticate contravin dispozițiilor din Legea fundamentală cuprinse la art. 16 alin. (1) care consacră egalitatea în fața legii, art. 20 referitoare la tratatele internaționale privind drepturile omului, art. 21 privind accesul liber la justiție, art. 24 care garantează dreptul la apărare, art. 124 alin. (2) potrivit cărora justiția este unică, imparțială și egală pentru toți. De asemenea, se invocă și dispozițiile art. 6 și 14 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, referitoare la dreptul la un proces echitabil și la principiul nediscriminării.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată următoarele:

I. Judecătorul-delegat care a sesizat instanța de contencios constituțional cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 6 din Legea nr. 26/1990 a apreciat că prevederile de lege menționate nu au legătură cu cauzele aflate pe rolul său, care constau în soluționarea unor cereri de recuzare. Cu toate acestea, a investit Curtea cu cererea de examinare a constituționalității acestora. Curtea Constituțională constată că dispozițiile art. 6 din Legea nr. 26/1990 nu au legătură cu obiectul litigiului dedus judecătii. Potrivit prevederilor art. 29 alin. (6) coroborate cu cele ale art. 29 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, „Curtea Constituțională decide asupra excepțiilor ridicate în fața instanțelor judecătorești sau de arbitraj comercial privind neconstituționalitatea unei legi sau ordonanțe ori a unei

dispoziții dintr-o lege sau dintr-o ordonanță în vigoare, **care are legătură cu soluționarea cauzei în orice fază a litigiului și oricare ar fi obiectul acestuia”**. Așadar, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 6 din Legea nr. 26/1990 este inadmisibilă.

De altfel, excepția de neconstituționalitate având acest obiect este și nemotivată, neexistând o argumentare a criticii nici în cererile scrise prin care autorii au ridicat excepția, nici în cuprinsul încheierilor de sesizare. Prin urmare, nu este îndeplinită condiția cerută de prevederile art. 10 alin. (2), ceea ce conduce, de asemenea, la respingerea acesteia ca inadmisibilă.

II. În ceea ce privește prevederile art. 31 și art. 34 din Codul de procedură civilă, Curtea reține că au mai fost supuse controlului de constituționalitate, prin prisma unor critici similare și prin raportare la aceleași prevederi constituționale și convenționale invocate și de autorii prezentei excepții. În acest sens este Decizia nr. 1.339 din 22 octombrie 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 871 din 14 decembrie 2009, sau Decizia nr. 1.074 din 14 octombrie 2008, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 774 din 18 noiembrie 2008. Cu acele prilejuri, Curtea a statuat că textele de lege criticate sunt constituționale, reținând că judecarea cererii de recuzare nu vizează fondul cauzei și nu presupune în mod necesar dezbateri contradictorii. Prin această reglementare legiuitorul a avut în vedere instituirea unei proceduri simple și operative de soluționare a cererii de recuzare. Încheierea de respingere a acesteia poate fi atacată odată cu fondul, instanța superioară urmând a reface toate actele și dovezile administrate la prima instanță, atunci când constată că cererea de recuzare a fost pe nedrept respinsă. Întrucât nu au intervenit elemente noi, de natură să justifice reconsiderarea acestei jurisprudențe, soluțiile pronunțate prin deciziile amintite și considerentele pe care acestea s-au bazat își mențin valabilitatea și în prezenta cauză.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

I. Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 31 și art. 34 din Codul de procedură civilă, excepție ridicată de Marian Dobrescu, Sevastian Dobre, Ioan Dobre, Societatea Comercială „Astra” — S.A. și Nicolae Tănase Marinescu în dosarele nr. 27.706/2009, nr. 27.705/2009 și nr. 46.167/2009 ale Oficiului Registrului Comerțului de pe lângă Tribunalul Argeș — judecătorul-delegat și de Societatea Comercială „Primus” — S.R.L. din Pitești în Dosarul nr. 1.286/1.259/2008 al Judecătoriei Pitești — Secția civilă.

II. Respinge, ca inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 6 din Legea nr. 26/1990 privind registrul comerțului, excepție ridicată de Marian Dobrescu, Sevastian Dobre, Ioan Dobre în dosarele nr. 27.706/2009 și nr. 27.705/2009 ale Oficiului Registrului Comerțului de pe lângă Tribunalul Argeș — judecătorul-delegat.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 4 martie 2010.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Valentina Bărbățeanu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 216

din 4 martie 2010

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 134/2005 pentru modificarea și completarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 43/2002 privind Direcția Națională Anticorupție, precum și a dispozițiilor art. 1 alin. (1) și (3¹) și ale art. 4 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 43/2002 privind Direcția Națională Anticorupție

Ioan Vida	— președinte
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Augustin Zegrean	— judecător
Marinela Mincă	— procuror
Oana Cristina Puică	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 134/2005 pentru modificarea și completarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 43/2002 privind Direcția Națională Anticorupție, precum și a dispozițiilor art. 1 alin. (1) și (3¹) și ale art. 4 alin. (1) din același act normativ, excepție ridicată de Dănuț Saulea în Dosarul nr. 34.658/3/2009 al Tribunalului București — Secția a II-a penală.

La apelul nominal lipsește autorul excepției, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Cauza este în stare de judecată.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 23 noiembrie 2009, pronunțată în Dosarul nr. 34.658/3/2009, **Tribunalul București — Secția a II-a penală a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 134/2005 pentru modificarea și completarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 43/2002 privind Direcția Națională Anticorupție, precum și a dispozițiilor art. 1 alin. (1) și (3¹) și ale art. 4 alin. (1) din același act normativ.** Excepția a fost ridicată de Dănuț Saulea cu ocazia soluționării unei cauze penale având ca obiect trimiterea în judecată pentru săvârșirea infracțiunii de trafic de influență prevăzută de art. 257 din Codul penal raportat la art. 6 din Legea nr. 78/2000 pentru prevenirea, descoperirea și sancționarea faptelor de corupție.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține, în esență, că prevederile Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 134/2005 contravin dispozițiilor constituționale ale art. 115 alin. (6) referitoare la domeniul de reglementare prin ordonanțe de urgență, deoarece adoptarea unui asemenea act normativ în domeniul instituțiilor fundamentale, cum este autoritatea judecătorească, este inadmisibilă. De asemenea, arată că prevederile art. 1 alin. (1) și (3¹) și ale art. 4 alin. (1) din Ordonanța de urgență a

Guvernului nr. 43/2002 încalcă dispozițiile art. 132 privind statutul procurorilor din Legea fundamentală, întrucât instituie un organism paralel instituției constituționale a Ministerului Public.

Tribunalul București — Secția a II-a penală apreciază că excepția de neconstituționalitate este întemeiată, întrucât Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 134/2005 intervine în organizarea și funcționarea unei instituții fundamentale a statului, nesocotind astfel prevederile art. 115 alin. (6) din Constituție, conform cărora „*Ordonanțele de urgență [...] nu pot afecta regimul instituțiilor fundamentale ale statului*”.

Potrivit art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Guvernul consideră că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

Avocatul Poporului apreciază că dispozițiile de lege criticate sunt constituționale, deoarece nu contravin prevederilor din Legea fundamentală invocate de autorul excepției.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile de lege criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 134/2005 pentru modificarea și completarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 43/2002 privind Direcția Națională Anticorupție, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 899 din 7 octombrie 2005, aprobată cu modificări prin Legea nr. 54/2006 privind aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 134/2005 pentru modificarea și completarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 43/2002 privind Direcția Națională Anticorupție, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 226 din 13 martie 2006. De asemenea, autorul excepției critică, separat, și prevederile art. 1 alin. (1) și (3¹) și ale art. 4 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 134/2005. În realitate, excepția de neconstituționalitate privește dispozițiile

art. 1 alin. (1) și (3¹) și ale art. 4 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 43/2002 privind Direcția Națională Anticorupție, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 244 din 11 aprilie 2002, aprobată cu modificări prin Legea nr. 503/2002, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 523 din 18 iulie 2002, cu modificările și completările ulterioare. Textele de lege criticate au următorul cuprins:

— Art. 1 alin. (1) și (3¹) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 43/2002: „Art. 1. — (1) Prin prezenta ordonanță de urgență se înființează Direcția Națională Anticorupție, ca structură cu personalitate juridică, în cadrul Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție, prin reorganizarea Parchetului Național Anticorupție.

[...] (3¹) Procurorul general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție conduce Direcția Națională Anticorupție prin intermediul procurorului șef al acestei direcții. Procurorul general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție soluționează conflictele de competență apărute între Direcția Națională Anticorupție și celelalte structuri sau unități din cadrul Ministerului Public.”;

— Art. 4 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 43/2002: „Art. 4. — (1) Direcția Națională Anticorupție este condusă de un procuror șef care este asimilat prim-adjunctului procurorului general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție. Procurorul șef al Direcției Naționale

Anticorupție este ajutat de 2 procurori șefi adjuncți, asimilați adjunctului procurorului general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție.”

În susținerea neconstituționalității acestor prevederi de lege, autorul excepției invocă încălcarea dispozițiilor constituționale ale art. 115 alin. (6) referitoare la domeniul de reglementare prin ordonanțe de urgență și ale art. 132 privind statutul procurorilor.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că dispozițiile de lege criticate au mai fost supuse controlului de constituționalitate, prin raportare la aceleași prevederi din Constituție, invocate și în prezenta cauză, și față de critici similare. În acest sens este Decizia nr. 1.706 din 17 decembrie 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 42 din 19 ianuarie 2010, prin care Curtea Constituțională a respins excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 134/2005 pentru modificarea și completarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 43/2002 privind Direcția Națională Anticorupție, precum și a dispozițiilor art. 1 alin. (1) și (3¹) și ale art. 4 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 43/2002 privind Direcția Națională Anticorupție, pentru motivele acolo arătate.

Întrucât nu au apărut elemente noi, de natură a determina reconsiderarea jurisprudenței Curții, atât soluția, cât și considerentele deciziei menționate își păstrează valabilitatea și în cauza de față.

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 134/2005 pentru modificarea și completarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 43/2002 privind Direcția Națională Anticorupție, precum și a dispozițiilor art. 1 alin. (1) și (3¹) și ale art. 4 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 43/2002 privind Direcția Națională Anticorupție, excepție ridicată de Dănuț Saulea în Dosarul nr. 34.658/3/2009 al Tribunalului București — Secția a II-a penală.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 4 martie 2010.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Oana Cristina Puică

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 259

din 16 martie 2010

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 263 alin. (2) pct. 7 din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal și art. 7 alin. (1) și (7) din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004

Ioan Vida — președinte
Nicolae Cochinescu — judecător
Aspazia Cojocaru — judecător
Acsinte Gaspar — judecător
Petre Lăzăroiu — judecător
Ion Predescu — judecător

Puskás Valentin Zoltán — judecător
Tudorel Toader — judecător
Augustin Zegrean — judecător
Carmen-Cătălina Gliga — procuror
Doina Suliman — magistrat-asistent-șef

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 263 alin. (2) pct. 7 din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal, doar în ceea ce privește sintagma „*de producție internă*”, precum și ale art. 7 alin. (1) și (7) din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004, excepție ridicată de Sorin Ovidiu Anghel în Dosarul nr. 8.736/3/2009 al Tribunalului București — Secția a IX-a contencios administrativ și fiscal.

La apelul nominal autorul excepției este reprezentat de Valeriu Adrian Samoilă, membru al Consiliului Superior al Comisariatului pentru Societate Civilă, cu delegație depusă la dosar. Lipsesc celelalte părți, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Cauza este în stare de judecată.

Președintele acordă cuvântul reprezentantului autorului excepției, care solicită admiterea criticii de neconstituționalitate, sens în care depune concluzii scrise la dosar.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere, ca fiind inadmisibilă, a excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 263 alin. (2) pct. 7 din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal și art. 7 alin. (7) din Legea nr. 554/2004 și de respingere, ca fiind neîntemeiată, a excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 7 alin. (1) din Legea nr. 554/2004.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 4 iunie 2009, pronunțată în Dosarul nr. 8.736/3/2009, **Tribunalul București — Secția a IX-a contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 263 alin. (2) pct. 7 din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal, doar în ceea ce privește sintagma „*de producție internă*”, precum și ale art. 7 alin. (1) și (7) din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004.**

Excepția a fost ridicată de Sorin Ovidiu Anghel într-o cauză de contencios administrativ având ca obiect anularea unui act administrativ.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul excepției susține, în esență, că dispozițiile de lege criticate contravin prevederilor art. 148 alin. (2) din Constituție, deoarece îngăduiesc aplicabilitatea prioritara a aquis-ului comunitar.

Instanța de judecată apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, susținerile autorului excepției, notele scrise depuse la dosar, concluziile procurorului, dispozițiile de lege criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate cu care a fost sesizată.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 263 alin. (1) pct. 7 din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 927 din 23 decembrie 2003, lege modificată și completată prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 91/2008, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 480 din 30 iunie 2008 (doar în ceea ce privește sintagma „*de producție internă*”), precum și cele ale art. 7 alin. (1) și (7) din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1.154 din 7 decembrie 2004.

Autorul excepției consideră că aceste dispoziții de lege contravin prevederilor constituționale ale art. 148 alin. (2) referitoare la caracterul prioritar al reglementărilor comunitare față de legile interne.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că, anterior sesizării Curții Constituționale, dispozițiile pct. 7 al art. 263 alin. (2) din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal au fost modificate prin art. I pct. 8 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 91/2008, sintagma „*de producție internă*” fiind eliminată. Astfel, textul de lege criticat are în prezent următoarea redactare: „*În cazul oricăruia dintre următoarele autovehicule, impozitul pe mijlocul de transport se calculează în funcție de capacitatea cilindrică a acestuia, prin înmulțirea fiecărei grupe de 200 de cm³ sau fracțiune din aceasta cu suma corespunzătoare din tabelul următor: [...]*”

7. Alte autovehicule cu masa totală maximă autorizată de până la 12 tone inclusiv. [...]”

În aceste condiții, în noua sa redactare, textul de lege nu mai menține soluția legislativă supusă controlului de constituționalitate, astfel că excepția de neconstituționalitate, rămânând fără obiect, urmează să fie respinsă ca inadmisibilă.

Cât privește excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 7 alin. (7) din Legea nr. 554/2004, Curtea constată că, anterior sesizării sale, aceste dispoziții legale au fost declarate ca neconstituționale, prin Decizia nr. 797 din 27 septembrie 2007, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 707 din 19 octombrie 2007. Așa fiind, în temeiul art. 29 alin. (3) și (6) din Legea nr. 47/1992, excepția de neconstituționalitate este inadmisibilă.

Referitor la critica de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 7 alin. (1) din Legea nr. 554/2004, potrivit căroră, „*Înainte de a se adresa instanței de contencios administrativ competente, persoana care se consideră vătămată într-un drept al său ori într-un interes legitim, printr-un act administrativ individual trebuie să solicite autorității publice emitente sau autorității ierarhice superioare, dacă aceasta există, în termen de 30 de zile de la data comunicării actului, revocarea, în tot sau în parte, a acestuia*”, Curtea constată că aceasta este neîntemeiată.

Din motivarea evazivă a excepției de neconstituționalitate, nu rezultă incompatibilitatea cu vreo reglementare comunitară a regulii cuprinse în art. 7 alin. (1) din Legea nr. 554/2004.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

1. Respinge, ca fiind inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 263 alin. (2) pct. 7 din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal și art. 7 alin. (7) din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004, excepție ridicată de Sorin Ovidiu Anghel în Dosarul nr. 8.736/3/2009 al Tribunalului București — Secția a IX-a contencios administrativ și fiscal.

2. Respinge, ca fiind neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 7 alin. (1) din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004, excepție ridicată de același autor în același dosar.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 16 martie 2010.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent-șef,
Doina Suliman

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 336

din 25 martie 2010

**referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 373³ alin. 1 și 1¹
din Codul de procedură civilă**

Acsinte Gaspar	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Augustin Zegrean	— judecător
Antonia Constantin	— procuror
Doina Suliman	— magistrat-asistent-șef

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 373³ alin. 1 și 1¹ din Codul de procedură civilă, excepție ridicată de Societatea Comercială „Vip Prod” — S.R.L. din Brașov în Dosarul nr. 3.593/197/2009 al Tribunalului Brașov — Secția civilă.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată, sens în care invocă jurisprudența în materie a Curții Constituționale.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 4 iunie 2009, pronunțată în Dosarul nr. 3.593/197/2009, **Tribunalul Brașov — Secția civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de**

neconstituționalitate a dispozițiilor art. 373³ alin. 1 și 1¹ din Codul de procedură civilă.

Excepția a fost ridicată de recurentul-debitor Societatea Comercială „Vip Prod” — S.R.L. din Brașov cu ocazia soluționării recursului civil formulat împotriva Încheierii de ședință a Camerei de Consiliu din data de 11 martie 2009, pronunțată de Judecătoria Brașov, în contradictoriu cu intimatul-creditor Sorin Peneș, având ca obiect investiție cu formulă executorie.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține că dispozițiile de lege criticate contravin prevederilor constituționale ale art. 16 alin. (1), art. 21 alin. (1) și (3) și art. 129, precum și prevederilor art. 5 paragraful 4 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale. În acest sens, arată că, prin reglementarea unor hotărâri judecătorești ce nu pot fi supuse controlului de legalitate a unei instanțe superioare, este îngădit accesul liber la justiție și se instituie un regim discriminatoriu între creditor și debitor, în ceea ce privește exercitarea drepturilor procesuale. Astfel, se acordă numai creditorului posibilitatea de a exercita recurs împotriva încheierii de respingere a cererii de investiție cu formulă executorie a hotărârii judecătorești sau a altui înscris ce poate constitui titlu executoriu.

Instanța de judecată consideră că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului

Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile de lege criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 373³ alin. 1 și 11 din Codul de procedură civilă, dispoziții care au următorul cuprins: „*Încheierea prin care președintele instanței respinge cererea de investire cu formulă executorie a hotărârii judecătorești sau a altui înscris ori cererea de eliberare de către instanță a titlului executoriu în cazurile prevăzute de lege poate fi atacată cu recurs de către creditor. Termenul de recurs este de 5 zile și curge de la pronunțare, pentru creditorul prezent, și de la comunicare, pentru cel lipsă.*

Încheierea prin care președintele instanței admite cererea de investire cu formulă executorie a hotărârii judecătorești sau a altui înscris în cazurile prevăzute de lege nu este supusă niciunei căi de atac.”

Textele constituționale invocate în susținerea excepției sunt cele ale art. 16 alin. (1) referitoare la egalitatea în drepturi, art. 21 alin. (1) și (3) privind accesul liber la justiție și dreptul la un proces echitabil, precum și cele ale art. 129 privind folosirea căilor de atac. În opinia autorului excepției de neconstituționalitate, dispozițiile de lege criticate contravin prevederilor cuprinse în art. 5 paragraful 4 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, prevederi referitoare la dreptul persoanei lipsite de libertate prin arestare sau reținere la un recurs în fața unui tribunal.

Examinând critica de neconstituționalitate, Curtea reține că dispozițiile de lege criticate reprezintă norme de procedură a căror stabilire, potrivit art. 126 alin. (2) din Constituție, intră în competența exclusivă a legiuitorului. Faptul că încheierea prin care s-a admis cererea de investire cu formulă executorie a hotărârii judecătorești sau a altui înscris în cazurile prevăzute

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 373³ alin. 1 și 11 din Codul de procedură civilă, excepție ridicată de Societatea Comercială „Vip Prod” — S.R.L. din Brașov în Dosarul nr. 3.593/197/2009 al Tribunalului Brașov — Secția civilă.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 25 martie 2010.

PREȘEDINTE,
ACSINTE GASPAR

de lege nu este supusă niciunei căi de atac nu constituie o înfrângere a dispozițiilor constituționale invocate de autorul excepției. Astfel, potrivit art. 129 din Constituție, „*Împotriva hotărârilor judecătorești, părțile interesate și Ministerul Public pot exercita căile de atac, în condițiile legii*”. Acest text constituțional lăasă la latitudinea legiuitorului reglementarea căilor de atac, ceea ce îi permite acestuia din urmă să excepteze de la exercitarea lor, atunci când consideră că se impune, anumite hotărâri judecătorești, așa cum a procedat prin dispozițiile de lege criticate.

De altfel, reglementarea actuală din Codul de procedură civilă permite părții să introducă contestația la executare, ceea ce oferă celor interesați sau vătămați, după ce executarea silită a început, dreptul de a cere anularea titlului investit cu formulă executorie dat fără îndeplinirea condițiilor legale. Faptul că exercițiul acestui drept este corelat cu calea de atac a contestației la executare nu reprezintă un impediment real, sub raport constituțional, al accesului liber la justiție. Prin instituirea acestei proceduri legiuitorul a urmărit să restrângă posibilitatea de tergiversare a executării silite, prin exercitarea abuzivă a unei atari căi de atac, și să realizeze un spor de celeritate în realizarea dreptului recunoscut prin titlul executoriu.

Cu privire la încălcarea art. 16 alin. (1) din Constituție, Curtea constată că, potrivit jurisprudenței sale constante, tratamentul juridic egal constituie un drept al cetățenilor numai în măsura în care aceștia se găsesc în situații juridice identice, deosebirile sub acest aspect impunând, în mod necesar, un regim juridic diferențiat. Așa fiind, în măsura în care reglementarea dedusă controlului se aplică tuturor celor aflați în situația prevăzută în ipoteza normei legale, fără nicio discriminare pe considerente arbitrare, critica cu un atare obiect nu este întemeiată.

În acest sens s-a pronunțat Curtea Constituțională prin Decizia nr. 247 din 9 martie 2006, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 333 din 13 aprilie 2006, și Decizia nr. 664 din 10 octombrie 2006, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 931 din 16 noiembrie 2006.

Neexistând elemente noi, de natură a determina schimbarea jurisprudenței Curții, considerentele și soluția deciziilor menționate își păstrează valabilitatea și în prezenta cauză.

De asemenea, Curtea constată că nu poate fi reținută nici critica potrivit căreia dispozițiile de lege criticate contravin prevederilor art. 5 paragraful 4 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, acestea neavând incidență în această cauză civilă.

Magistrat-asistent-șef,
Doina Suliman

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 349

din 25 martie 2010

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 61¹
din Codul de procedură penală

Acsinte Gaspar	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Augustin Zegrean	— judecător
Iuliana Nedelcu	— procuror
Doina Suliman	— magistrat-asistent-șef

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 61¹ din Codul de procedură penală, excepție ridicată de Florin Dumitraș în Dosarul nr. 2.161/112/2007 al Tribunalului Bistrița-Năsăud — Secția penală.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Magistratul-asistent-șef referă asupra cauzei și arată că partea Agenția Națională de Administrare Fiscală a depus la dosar note scrise prin care solicită respingerea excepției de neconstituționalitate.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată, sens în care invocă jurisprudența în materie a Curții Constituționale.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 5 iunie 2009, pronunțată în Dosarul nr. 2.161/112/2007, **Tribunalul Bistrița-Năsăud — Secția penală a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 61¹ din Codul de procedură penală.**

Excepția a fost ridicată într-o cauză penală de inculpatul Florin Dumitraș, trimis în judecată pentru săvârșirea infracțiunilor de inițiere, constituire de grup infracțional organizat, aderare sau sprijinire a unui asemenea grup, infracțiuni prevăzute de art. 7 din Legea nr. 39/2003 privind prevenirea și combaterea criminalității organizate.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține că dispozițiile de lege criticate contravin prevederilor constituționale ale art. 132, art. 21 alin. (3) și art. 127. În acest sens, arată, în esență, că textul de lege criticat „conferă procurorului care efectuează sau supraveghează urmărirea penală competența de a solicita desemnarea unei alte instanțe decât cea normal competentă potrivit regulilor competenței materiale, fără a solicita aprobarea ministrului justiției ca autoritate ierarhic superioară”. De asemenea, autorul excepției susține că, deoarece cererea de încuviințare a altei

instanțe formulată de procuror este soluționată de instanța supremă în camera de consiliu, fără citarea părților, afectează dreptul la apărare al inculpatului, precum și dreptul la un proces echitabil și la soluționarea cauzei într-un termen rezonabil.

Instanța de judecată consideră că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Avocatul Poporului apreciază că textul de lege criticat este constituțional.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, notele scrise depuse la dosar, concluziile procurorului, dispozițiile de lege criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie art. 61¹ din Codul de procedură penală, cu denumirea marginală **Desemnarea altei instanțe pentru judecarea cauzei**, care are următorul conținut:

„Procurorul care efectuează sau supraveghează urmărirea penală poate cere Înaltei Curți de Casație și Justiție să desemneze o instanță egală în grad cu cea căreia i-ar reveni competența să judece cauza în primă instanță, care să fie sesizată în cazul în care se va emite rechizitoriul.

Dispozițiile art. 55 alin. 1, art. 56 alin. 1 și 2 și art. 61 se aplică în mod corespunzător.

Înalta Curte de Casație și Justiție soluționează cererea în camera de consiliu, în termen de 15 zile.

Înalta Curte de Casație și Justiție dispune, prin încheiere motivată, fie respingerea cererii, fie admiterea cererii și desemnarea unei instanțe egale în grad cu cea căreia i-ar reveni competența să judece cauza în primă instanță, care să fie sesizată în cazul în care se va emite rechizitoriul.

Încheierea prin care Înalta Curte de Casație și Justiție soluționează cererea nu este supusă niciunei căi de atac.”

Dispozițiile constituționale invocate în susținerea excepției sunt cele ale art. 132 — *Statutul procurorilor*, ale art. 21 alin. (3) — *Accesul liber la justiție* și ale art. 127 — *Caracterul public al dezbaterilor*.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că asupra constituționalității acestui text de lege s-a mai pronunțat, de exemplu, prin Decizia nr. 1.163 din 11 decembrie 2007, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 31 din 15 ianuarie 2008.

Cu acel prilej, Curtea a reținut că instituția desemnării altei instanțe, ca și cea a declinării de competență, nu are caracterul unei judecări, pentru că în cadrul acestei proceduri nu se soluționează fondul cauzei, ci al unui incident în administrarea justiției, inerent bunei funcționări a sistemului judiciar.

Ținând seama de natura instituției, ca și de imperativul celerității procesului penal, nu se poate reține că textul de lege este de natură să încalce sau să restrângă dreptul la apărare și la un proces echitabil. Atât inculpatul, cât și celelalte părți își pot exercita drepturile procesuale în fața instanței competente astfel desemnate, precum și dreptul de a ataca prin mijloacele prevăzute de lege hotărârea prin care se va soluționa cauza, prin aceasta înțelegându-se chiar posibilitatea de a formula, în temeiul art. 55 alin. 2 din Codul de procedură penală, o cerere de strămutare.

Faptul că numai procurorul are calitatea de subiect de sesizare a instanței supreme competente să hotărască asupra desemnării altei instanțe în cazul emiterii actului de inculpare își găsește justificarea în rolul constituțional al acestuia, așa cum este prevăzut de art. 131 alin. (1) din Constituție, potrivit căruia, „În activitatea judiciară, Ministerul Public reprezintă interesele generale ale societății și apără ordinea de drept, precum și drepturile și libertățile cetățenilor”, sens în care organul de urmărire penală este obligat să aibă un rol activ pentru aflarea

adevărului și lămurirea cauzei sub toate aspectele în vederea unei juste soluționări a acesteia, prin aceasta înțelegându-se și înlăturarea temeiurilor care pot constitui motiv de strămutare.

De asemenea, faptul că verificările prevăzute de textul de lege criticat se realizează în camera de consiliu, fără citarea părților, este în deplină concordanță cu art. 127 din Constituție, potrivit căruia „Sedințele de judecată sunt publice, afară de cazurile prevăzute de lege”, și nu aduce atingere, în niciun mod, dispozițiilor constituționale invocate. De altfel, și Curtea de la Strasbourg a decis în același sens, statuând că art. 6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale nu se aplică în materie, deoarece procedura de desemnare a unei alte instanțe vizează doar aspecte de competență și nu are ca obiect judecarea cererilor cu privire la drepturile și obligațiile cu caracter civil sau legate de o acuzație penală (*Cauza Puelinckx contra Belgiei* din 18 septembrie 2001).

În ce privește susținerea referitoare la încălcarea liberului acces la justiție, Curtea a constatat că nici aceasta nu poate fi primită, deoarece accesul la justiție înseamnă accesul la instanțele de judecată, în componența cărora, potrivit art. 124 alin. (3) din Constituție, intră numai judecători independenți, înzestrate, potrivit art. 126 alin. (2) din Constituție, cu competența și cu procedurile stabilite prin lege, iar pe de altă parte, este impropriu să se afirme lipsa de acces la justiție chiar în cadrul desfășurării unui proces judiciar. De altfel, legiuitorul a stabilit procedura desemnării altei instanțe în faza de urmărire penală, tocmai în virtutea dreptului la un proces echitabil, care presupune, între altele, dreptul la soluționarea cauzei într-un termen rezonabil.

Întrucât nu au intervenit elemente noi, cele statuate de Curte prin decizia mai sus menționată sunt valabile și în prezenta cauză.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 13, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 61¹ din Codul de procedură penală, excepție ridicată de Florin Dumitraș în Dosarul nr. 2.161/112/2007 al Tribunalului Bistrița-Năsăud — Secția penală.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 25 martie 2010.

PREȘEDINTE,
ACSINTE GASPAR

Magistrat-asistent-șef,
Doina Suliman

ABONAMENTE LA PUBLICAȚIILE OFICIALE PE SUPORT FIZIC
— Prețuri pentru anul 2010 —

Nr. crt.	Denumirea publicației	Număr de apariții anuale	Valoare (TVA 9% inclus) — lei		
			12 luni	3 luni	1 lună
1.	Monitorul Oficial, Partea I	900	1.200	330	120
2.	Monitorul Oficial, Partea I, limba maghiară	100	1.500		140
3.	Monitorul Oficial, Partea a II-a	200	2.250		200
4.	Monitorul Oficial, Partea a III-a	500	430		40
5.	Monitorul Oficial, Partea a IV-a	6.000	1.720		160
6.	Monitorul Oficial, Partea a VI-a	240	1.600		150
7.	Monitorul Oficial, Partea a VII-a	48	540		50
8.	Colecția Legislația României	4	450	120	
9.	Colecția Hotărâri ale Guvernului României	12	750		70

NOTĂ:

Monitorul Oficial, Partea I bis, se multiplică și se achiziționează pe bază de comandă.

ABONAMENTE LA PRODUSELE ÎN FORMAT ELECTRONIC
— Prețuri pentru anul 2010 —

Produs	Abonamentul FLEXIBIL (Monitorul Oficial, Partea I + alte 3 părți ale Monitorului Oficial, la alegere)									
	Lunar					Anual				
	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300
AutenticMO	40	100	250	600	1.320	400	1.000	2.500	6.000	13.200
ExpertMO	90	230	580	1.390	3.060	900	2.250	5.630	13.510	29.720

Produs	Abonamentul COMPLET (Monitorul Oficial, Partea I + toate celelalte părți ale Monitorului Oficial)									
	Lunar					Anual				
	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300
AutenticMO	50	130	330	790	1.740	500	1.250	3.130	7.510	16.520
ExpertMO	110	280	700	1.680	3.700	1.100	2.750	6.880	16.510	36.320

Prețurile sunt exprimate în lei și conțin TVA.

Mai multe informații puteți găsi pe site-ul www.expert-monitor.ro, unde puteți aplica on-line comanda.

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; C.I.F. RO427282,
 IBAN: RO55RNCB0082006711100001 Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București
 și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 Direcția de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București
 (alocat numai persoanelor juridice bugetare)
 Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, internet: www.monitoruloficial.ro
 Adresa pentru publicitate: Centrul pentru relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1,
 bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 021.411.58.33 și 021.410.47.30, fax 021.410.77.36 și 021.410.47.23
 Tiparul: „Monitorul Oficial” R.A.

